

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 22C/435/2003-605 zo 4. októbra 2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 22C/435/2003-605 zo 4. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Ďalšie prípadné postupy, rozhodnutia a práva, k porušeniu ktorých malo dôjsť, sa nedajú z ústavnej sťažnosti identifikovať.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2Co/119/2017 z 8. februára 2018, ktorý si ústavný súd zabezpečil, vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie 4 290,21 eur s príslušenstvom proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) z titulu zaplatenia škody, ktorá mu vznikla nekvalitne vykonanými prácami v súvislosti s rekonštrukciou bytu.

3. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 22C/435/2003-513 z 9. septembra 2014 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi sumu 6 800,11 eur spolu s jej príslušenstvom, žalobu v časti o zaplatenie 2 888,45 eur zamietol a konanie v časti o zaplatenie sumy 642,85 eur zastavil. Ďalej konanie v časti o zaplatenie 159,33 eur vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania a trovách štátu rozhodne samostatným uznesením. Ďalšími výrokmi vstup vedľajšieho účastníka

do konania na strane žalobcu a žalovaného nepripustil a zrušil platobný rozkaz vydaný v predmetnej veci.

4. Krajský súd v Košiciach na základe žalovaným podaného odvolania v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 2Co/20/2015-574 z 3. marca 2016 tak, že prvým výrokom potvrdil prvý rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi 2 509,90 eur s príslušenstvom, ďalším výrokom zrušil prvý rozsudok okresného súdu v časti zaplattenia sumy 4 290,21 eur s príslušenstvom a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, tretím výrokom odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení časti návrhu na zaplattenie 159,33 eur na samostatné konanie a o trovách konania vrátane trov konania štátu a štvrtým výrokom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým nepripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane žalobcu do konania.

5. O zvyšku nároku (4 290,21 eur s príslušenstvom) okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom zo 4. októbra 2016 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 1 016,39 eur s príslušenstvom do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a ďalej žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 32% a tiež vyslovil, že štát má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 66 % a voči žalovanému v rozsahu 34 %.

6. Na základe podaných odvolaní sťažovateľa aj žalovaného krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 2Co/119/2017 z 8. februára 2018, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania vrátane výroku o trovách štátu, priznal sťažovateľovi ako žalobcovi proti neúspešnému žalovanému plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

7. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje tým, že okresný súd po zrušení svojho prvého rozsudku nepostupoval v súlade s pokynmi krajského súdu a pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo žiadneho zo súdnoznaleckých posudkov predložených v konaní, že náhrada škody mu bola priznaná v nedostatočnej výške bez riadneho odôvodnenia spôsobu jej výpočtu, a napokon, že samotná výška priznanej sumy v napadnutom rozsudku okresného súdu mala následne vplyv aj na posúdenie jeho úspešnosti v spore, a teda aj na výšku trov konania, ktoré bol povinný zaplatiť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 a § 43 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 a § 124 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie

konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu.

11. Z obsahu sťažovateľom predložených listín vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2Co/119/2017 z 8. februára 2018 právoplatnosť 15. marca 2018.

12. V zmysle prvej vety § 124 zákona o ústavnom súde možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k zásahu do základných práv sťažovateľa. Vzhľadom na to, že uvedená lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku okresného súdu (prípadne iným rozhodnutiam súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci) už zjavne uplynula 15. mája 2018, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

13. Ústavný súd preto v okolnostiach danej veci, zachovávajúc princíp efektívnosti konania, už sťažovateľa v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyzýval na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti (najmä absencia určito vymedzeného obsahu a rozsahu ústavnej sťažnosti v zmysle § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde a absencia právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu